

som Frugt og almindelige Brugsartikler. Vi indse ikke, hvorfor Handel hermed ikke kan ske fra aaben Bod, hvorfor man ikke kan holde en Frugthandel i Købstæderne fra aaben Bod. — Ved Jævnførelse i § 6, Nr. 5, af Vand- og Brødstraf med Forbedringsstraf, have vi nogen Betænkelse, fordi vi ere imod dette, at en Person, fordi han er kommen galt af Sted, og derfor er bleven straffet, helt skal udelukkes fra at kunne ernære sig paa lovlige Maade, naar han virkelig ser sig i Stand dertil. Ligesom man i 1857 ikke fandt Anledning til at tage Vand- og Brødstraffen med i § 2, tror jeg, det er, saaledes ser jeg virkelig ikke, der er nogen Grund til at gøre det nu. De samme Betragtninger, som da gjorde sig gældende, maa ogsaa gøre sig gældende nu. — Et andet vigtigt Punkt er, at man som Følge af den Maade, hvorpaa Landstinget nu har vedtaget Lovforslaget, berøver Haandværkere og Fabrikanter den Ret, som de nu have til at holde flere aabne Boder. Vi kunne ikke forsones os med, at f. Eks. en Bager her i Kjøbenhavn ikke skal kunne holde flere Udsalg, og hvad der gælder en Bager, gælder mangfoldige andre næringsdrivende. Det er nu en Gang blevet Skik og Brug her, saaledes har det været i Mand's Minde, og hvorfor man nu paa en Gang skulde nøde en Bager til at lave Proformakontrakter og lave Udsalg, som tilsyneladende gaa paa andres Navn, forstaa vi ikke. Det er altsaa en almindelig Betragtning, hvorvidt man nu vil gaa bort fra den hidtil gældende Regel, at Haandværkere og Fabrikanter have Lov til at holde flere Boder. — Saa er der § 22, Skatteparagraffen. Der vil jeg tillade mig lige over for den ærede Ordfører, som jo med stort Talent har affattet denne Paragraf, at sige, at det ærede Medlem og det høje Ting i det hele taget maa ikke tro andet, end at vi tilfulde erkende, at der er Retfærdighed i, at den Næring, der drives uden for vedkommendes egen Opholdskommune, beskattes, og at der altsaa finder Beskatning Sted, naar en Mand uden at bo i en Købstad alligevel driver en Næring der. Men den ærede Ordfører ved jo meget godt, hvad der er Grunden til, at vi ikke kunne gaa ind paa hans § 22. Lad os haabe, at vi kunne komme til en Forhandling om denne mellemkommunale Beskatning, som kan føre til, at det, som den ærede Ordfører søger opnaaet ved § 22, opnaas ad anden Vej. Her paa denne Lov passer den ikke, og hvis denne Lov virkelig skal blive vedtagen af Rigsdagen, tror jeg, at

§ 22 skal gaa ud. — Saa er der § 29, som jeg allerede har talt om i Dag. Vi ere principmæssigt mod at udvide Læbelterne. Vi ville meget hellere være med til helt at ophæve dem. Maaske vi, hvis vi en Gang stillede Forslag derom, kunde faa nogle af det ærede Flertals Medlemmer med os. Men i hvert Tilfælde her at udvide dem, kan jeg ikke finde rigtigt, og nu da vi i Dag have vedtaget begge Ændringer, have vi jo udvidet dem saaledes, at det bliver en ganske formidabel Paragraf, i Stedet for, at det havde været en simpel Ting med Hensyn til Fabrikanterne at lade Læbæltet blive staaende, som det staaar nu uden at gøre nogen Forandring deri. — Saa kommer jeg til § 37. Der er noget om Høkerne, som jeg i alt Fald ikke kan forsones mig med. Jeg sigter ikke saa meget til, at de ikke maa sælge skattepligtigt Øl i Købstæderne og paa Landet, hvis Landboerne ville finde sig i, at de ikke maa faa skattepligtigt Øl hos Høkerne, bliver det deres Sag. Vi andre, der se mere paa Ædruelighedens Fremme og paa Afholdssagen, vi kunne maaske finde det rigtigt nok, at man ikke kan faa halve Bajere hos Høkerne. Derimod finder jeg det nogenlunde uforsvarligt, at man ikke hos Høkerne kan faa de i den daglige Husholdning nødvendige Artikler, som Lampeglas og Svedsker og alt det, som Husmoderen behøver med kort Varsel. Vi forstaa ikke, hvorfor hun skal generes, og hvorfor Landbefolkningen skal generes ved at sende Bud en halv eller en hel Mil for at holde en Distinktion mellem Høkerhandel og Detailhandel. Vi tro ikke, at Næringsloven gives til Fordel for nogle faa næringsdrivende, men til Fordel for en fornuftig Ordning for hele Samfundet. — Endelig er der en Ting, som jeg betragter som en Plet paa Loven, som vi maa se at faa ud af den, hvis vi anstændigvis skulle endelig vedtage denne Lov. Det er Bestemmelsen om, at Høkerne ikke maa købe Varer i Udlandet. Her vil man forhindre en skatteydende Borger fra at købe sine Varer, hvor han bedst og billigst kan faa dem. Vi have ofte disputeret om den Ting. Det er noget, som jeg synes, en Lovgivning i det 20de Aarhundrede, havde jeg nær sagt, paa ingen Maade kan være bekendt. Endvidere maa det maaske være mig tilladt at henlede Opmærksomheden paa, som Genstand for videre Overvejelse, at der i hele Loven, som jo dog skulde være en systematisk Lov, ikke findes nogen Bestemmelse om, hvorvidt en Mand paa sin egen Ejendom ved Hjælp